

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
YVES'A BOTA
przedstawiona w dniu 26 marca 2015 r.¹

Sprawa C-511/13 P

**Philips Lighting Poland S.A.i
Philips Lighting BV
przeciwko**

Radzie Unii Europejskiej

Odwołanie — Dumping — Przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chin, Wietnamu, Pakistanu i Filipin — Rozporządzenie (WE) nr 1205/2007 — Szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu — Definicja przemysłu wspólnotowego — Pojęcie „znaczącej części” produkcji w całej Wspólnocie

1. Wnosząc odwołanie, Philips Lighting Poland SA² i Philips Lighting BV³ żądają uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej Philips Lighting Poland i Philips Lighting/Rada⁴, w którym Sąd oddalił ich skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1205/2007 z dnia 15 października 2007 r. nakładającego, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96, cła antydumpingowe na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i rozszerzającego zakres stosowania na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin⁵, w zakresie, w jakim rozporządzenie nr 1205/2007 znajduje zastosowanie do wnoszących odwołanie.

2. Niniejsza sprawa nastęrcza Trybunałowi okazję do zajęcia stanowiska w wielu delikatnych kwestiach prawnych o istotnym znaczeniu. Stwarza możliwość wypowiedzenia się, odpowiednio:

- w sprawie możliwości oddalenia przez Sąd Unii Europejskiej skargi o stwierdzenie nieważności bez uprzedniego orzeczenia w sprawie wystąpienia bezwzględnej przeszkody procesowej w postaci braku legitymacji czynnej do wniesienia skargi;
- w sprawie zastosowania *ratione temporis* art. 263 TFUE;
- w sprawie legitymacji czynnej producenta wspólnotowego do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia antydumpingowego;

1 — Język oryginału: francuski.

2 — Zwana dalej „Philips Poland”.

3 — Zwane dalej łącznie „Philips Lighting”.

4 — T-469/07, EU:T:2013:370, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”.

5 — Dz.U. L 272, s. 1, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”.

- w sprawie możliwości kontynuowania przez instytucje Unii postępowania antydumpingowego, gdy skutek zmniejszenia stopnia poparcia skargi nie spełnia ona już wymaganych przepisami warunków reprezentatywności, oraz
 - w sprawie definicji pojęcia „znaczącej części” produkcji w całej Wspólnocie do celów ustalenia szkody.
3. W niniejszej opinii zaproponuję Trybunałowi oddalenie skargi.
4. Zaproponuję w pierwszej kolejności, aby Trybunał zbadał z urzędu, w jakiej mierze wnoszące odwołanie mają legitymację czynną do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.
5. W tym względzie, po zaproponowaniu Trybunałowi zbadania tej kwestii w świetle postanowień art. 263 TFUE, co do którego uważam, że ma on zastosowanie *ratione temporis*, mimo że niniejsza skarga została sformułowana przed wejściem w życie traktatu z Lizbony, przedstawię powody, dla których uznaję, że sporne rozporządzenie dotyczy Philips Lighting bezpośrednio i indywidualnie, z czego wypływa wniosek, że ma ona legitymację do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia.
6. Wskażę następnie, dlaczego Sąd nie popełnił moim zdaniem błędu co do prawa orzekając, że instytucje Unii mogły kontynuować procedurę przeglądu, nawet gdy stopień poparcia wniosku spadł w toku dochodzenia poniżej progu reprezentatywności wymaganego przepisami.
7. Wykażę wreszcie, że o ile Sąd popełnił błąd co do prawa, stanowiąc, że pojęcie znaczącej części produkcji w całej Wspólnocie figurujące w art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁶, zmienionego po raz ostatni rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r.⁷, powinno być interpretowane jako odsyłające do minimalnego progu 25% tej produkcji wymienionego w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, nie popełnił jednak żadnego błędu co do prawa odrzucając zastosowanie progu 50% całej produkcji wyrobów podobnych, również wymienionego we wspomnianym przepisie, jako że oba te progi, ustanowione wyłącznie dla oceny reprezentatywności skargi, są bez znaczenia dla definicji przemysłu wspólnotowego dla celów określenia szkody. Ponieważ wnoszące odwołanie ograniczają się do postawienia Sądowi zarzutu niezastosowania łącznego wymienionych dwóch progów, bez wytknięcia mu oczywistego błędu w ocenie poprzez uznanie, że znacząca część produkcji w całej Wspólnocie mogła być wytworzona przez jednego producenta wspólnotowego, reprezentującego około 48% tej produkcji, proponuję Trybunałowi, aby uznał zarzuty za bezpodstawne i w konsekwencji oddalił odwołanie.

I – Ramy prawne

A – Rozporządzenie podstawowe

8. Przepisy normujące stosowanie przez Unię Europejską środków antydumpingowych obowiązujące w okresie, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne sporu rozstrzygniętego w pierwszej instancji, zawarte były w rozporządzeniu podstawowym.

6 — Dz.U. 1996, L 56, s. 1.

7 — Dz.U. L 340, s. 17, zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”.

9. Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Ustalenie szkody”, stanowił, iż pojęcie „szkody” oznacza, jeżeli nie określono inaczej, „istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu”.

10. Artykuł 4 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Definicja przemysłu wspólnotowego”, stanowił w ust. 1, że pojęcie „przemysł wspólnotowy” oznacza „wszystkich wspólnotowych producentów produktów podobnych lub tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów w całej Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 4”.

11. Artykuł 5 rozporządzenia podstawowego, który regulował wszczęcie pierwotnego dochodzenia, mającego na celu ustalenie występowania, stopnia i skutków dumpingu zarzucanego w skardze, stanowił:

„1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 6, postępowanie mające na celu ustalenie występowania, stopnia i skutków domniemanego dumpingu wszczyna się na pisemny wniosek każdej osoby fizycznej lub prawnej albo organizacji nieposiadającej osobowości prawnej, działającej w imieniu przemysłu wspólnotowego.

[...]

4. Postępowania [dochodzenia] nie wszczyna się na podstawie ust. 1, jeżeli nie zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów produktu podobnego we Wspólnocie, że wniosek został złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu. Wniosek uznaje się za złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeżeli popierają go producenci wspólnotowi, których całkowita produkcja stanowi ponad 50% łącznej produkcji produktu podobnego tej części przemysłu wspólnotowego, która wyraża poparcie lub sprzeciw w stosunku do wniosku. Jednakże nie wszczyna się postępowania, jeżeli udział producentów wspólnotowych w sposób wyraźny popierających wniosek stanowi mniej niż 25% całkowitej produkcji produktu podobnego wytwarzanej przez przemysł wspólnotowy.

[...]”.

12. Artykuł 9 rozporządzenia podstawowego, który dotyczył zakończenia postępowania bez wprowadzania środków lub nakładania ceł ostatecznych, stanowił:

„1. W przypadku wycofania wniosku postępowanie może zostać zakończone, chyba że będzie to sprzeczne z interesem Wspólnoty.

[...]

4. Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes Wspólnoty wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Rada, stanowiąc, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego, nakłada ostateczne cło antydumpingowe [...].

[...]”.

13. Zgodnie z art. 11 rozporządzenia podstawowego:

„[...]

2. Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego nałożeniu lub pięć lat od daty zakończenia ostatniego postępowania [ostatniego przeglądu] przeprowadzonego po nałożeniu środków w odniesieniu do dumpingu i szkody, chyba że podczas postępowania [przebiegu] stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub powrotu [lub ponownego wystąpienia] dumpingu i szkody. Takie postępowania przeglądowe wszczyna się z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony w imieniu producentów wspólnotowych, a środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia tego postępowania.

[...]

5. Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu postępowania, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich rewizji [przebiegów] prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4 [...].

[...]”.

B – Rozporządzenia w sprawie świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką

14. W wyniku dochodzenia wszczętego po złożeniu w dniu 4 kwietnia 2000 r. skargi przez European Lighting Companies Federation, Unia przyjęła rozporządzenie Rady (WE) nr 1470/2001 z dnia 16 lipca 2001 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką [CFL-i] pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁸.

15. Po wszczęciu dochodzenia w sprawie ewentualnego obchodzenia wspomnianych ceł Unia przyjęła między innymi rozporządzenie Rady (WE) nr 866/2005 z dnia 6 czerwca 2005 r. rozszerzające zakres stosowania ostatecznych środków antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia nr 1470/2001 w sprawie przywozu świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką [CFL-i] pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin⁹.

16. Rozporządzenia nr 1470/2001 i 866/2005 zostały zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1322/2006 z dnia 1 września 2006 r.¹⁰.

II – Ramy faktyczne

17. W następstwie ogłoszenia zawiadomienia w sprawie wygaśnięcia środków ustanowionych rozporządzeniem nr 1470/2001, Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated, która działała w imieniu Osram GmbH¹¹, wniosła do Komisji o dokonanie przeglądu tych środków.

8 — Dz.U. L 195, s. 8. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1322/2006 z dnia 1 września 2006 r. (Dz.U. L 244, s. 1).

9 — Dz.U. L 145, s. 1.

10 — Dz.U. L 244, s. 1.

11 — Zwanej dalej „Osram”.

18. W dniu 12 czerwca 2006 r. Komisja wysłała kwestionariusz do czterech wspólnotowych producentów świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką¹², a mianowicie GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt¹³, Osram, Philips Lighting i SLI Sylvania Lighting International¹⁴. Osram i GE Hungary wskazały, że są one przychylnie wszczęciu postępowania w sprawie przeglądu, Philips Poland zawiadomiła o sprzeciwie wobec takiego postępowania, a Sylvania nie odpowiedziała na kwestionariusz.

19. Uznając, że istnieją wystarczające elementy dowodowe, aby uzasadnić wszczęcie postępowania w sprawie przeglądu, Komisja wszczęła dochodzenie dotyczące okresu między dniem 1 lipca 2005 r. a 30 czerwca 2006 r.

20. W dniu 26 listopada 2006 r. GE Hungary wskazała Komisji, że nie jest już odtąd przychylna utrzymywaniu przedmiotowych środków antydumpingowych, podczas gdy Sylvania poinformowała ją dnia 19 grudnia 2006 r., że jej zdaniem utrzymywanie środków antydumpingowych nie leży w interesie Wspólnoty.

21. W dniu 10 lipca 2007 r. Komisja przekazała pismo informacyjne, w którym powiadomiła o zamiarze zaproponowania zamknięcia postępowania w sprawie przeglądu. W piśmie tym Komisja wyjaśniła w szczególności, że o ile w chwili wszczęcia postępowania w sprawie przeglądu wnioski były popierane przez znaczącą część produkcji wspólnotowej, o tyle łączna produkcja producentów, którzy sprzeciwiają się wnioskowi, reprezentuje odtąd nieco ponad 50% całej produkcji wspólnotowej. W efekcie doszła ona do wniosku, że środki antydumpingowe powinny zostać zniesione, a postępowanie zamknięte.

22. W dniach 24 i 25 lipca 2007 r. Philips Poland i Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated przedstawiły uwagi do wspomnianego pisma.

23. Nowym pismem informacyjnym z dnia 31 sierpnia 2007 r. Komisja poinformowała zainteresowane strony, że doszła ostatecznie do wniosku, iż w interesie Wspólnoty należy przedłużyć o rok okres zastosowania przedmiotowych środków antydumpingowych.

24. W dniu 15 października 2007 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła sporne rozporządzenie.

III – Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

25. W skardze złożonej w sekretariacie Sądu w dniu 21 grudnia 2007 r. skarżące zażądały stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia.

26. Na poparcie skargi podniosły one trzy zarzuty, z których dwa pierwsze zostały oparte na naruszeniu art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 1 i 4, jak również art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

27. Philips Lighting utrzymywała w szczególności, z jednej strony, że instytucje Unii nie mogły kontynuować postępowania antydumpingowego w sytuacji obniżenia poziomu poparcia dla skargi, a z drugiej strony, że Rada nie mogła oprzeć się na samych danych przekazanych przez Osram, aby ocenić szkodę wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu, jako że produkcja tej spółki, stanowiącej tylko około 48% całej produkcji wspólnotowej, nie można było uznać za „znaczącą część” tej produkcji.

12 — Zwanych dalej „CFL-i”.

13 — Zwanej dalej „GE Hungary”.

14 — Zwanej dalej „Sylvania”.

28. Ponieważ Rada wyraziła wątpliwości w sprawie dopuszczalności skargi, kwestionując legitymację czynną skarżących, Sąd uznał, że w trosce o ekonomikę postępowania należy zbadać od razu zarzuty, bez orzekania najpierw w sprawie dopuszczalności skargi, jako że ta ostatnia w każdym stanie rzeczy była bezzasadna.

29. Sąd odrzucił dwa pierwsze zarzuty na podstawie rozumowania dotyczącego dwóch kwestii.

30. W pierwszej kolejności Sąd badał kwestię, czy instytucje Unii mogły kontynuować postępowanie w sprawie przeglądu mimo faktu, że poziom poparcia skargi spadł poniżej progu 50% przewidzianego w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

31. Zaczął on od przypomnienia, w punktach 75–78 zaskarżonego wyroku, że żądanie wszczęcia postępowania w sprawie przeglądu było początkowo popierane przez Osram i GE Hungary, które reprezentowały łącznie więcej niż 50% całej produkcji wspólnotowej CFL-i, podczas gdy Philips Poland wyraziła sprzeciw w tym względzie, a Sylvania nie zajęła stanowiska, sytuacja zmieniła się jednak kilka miesięcy później, gdy w toku dochodzenia GE Hungary i Sylvania poinformowały Komisję, że odtąd sprzeciwiają się utrzymywaniu przedmiotowych środków antydumpingowych, czego konsekwencją było, że poziom poparcia wniosku o przeprowadzenie przeglądu, choć pozostawał znacznie ponad progiem 25% wymienionym w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, spadł nieco poniżej progu 50% wymienionego w tym samym przepisie, ponieważ jedyny producent wspólnotowy, który trwał nadal przy poparciach dla tego wniosku, a mianowicie Osram, reprezentował 48% całkowitej produkcji wspólnotowej, zaś trzech inni producenci, którzy się temu sprzeciwiali, reprezentowali wspólnie pozostałe 52%.

32. Następnie Sąd przypomniał w punkcie 84 zaskarżonego wyroku, iż zgodnie z jego orzecznictwem art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie zobowiązuje Komisji do zakończenia postępowania antydumpingowego będącego w toku, gdy poziom poparcia skargi spadł poniżej minimalnego progu 25% produkcji wspólnotowej, „[p]rzepis ten dotyczy bowiem wyłącznie poziomu poparcia wniosku niezbędnego do wszczęcia postępowania przez Komisję”. Sprecyzował on, że art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowił podstawę do wydania wyroku Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (T-249/06, EU:T:2009:62), chociaż został on wydany w sprawie, w której skarga nie została cofnięta, lecz miał nastąpić spadek poziomu jej poparcia w trakcie postępowania. Zdaniem Sądu „[t]aka konkluzja jest całkowicie logiczna, ponieważ o ile na podstawie tego przepisu Komisja nie ma obowiązku zamknięcia postępowania w przypadku wycofania wniosku, o tyle a fortiori podobnie powinno być w przypadku samego tylko spadku poparcia dla niego”.

33. Stwierdzając w pkt 86 zaskarżonego wyroku, że art. 5 ust. 4 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego mają zastosowanie do postępowania w sprawie przeglądu na mocy art. 11 ust. 5 tego rozporządzenia, Sąd wywnioskował z tego, że instytucje Unii miały prawo kontynuować postępowanie w sprawie przeglądu, mimo że było możliwe, iż próg 50% wymieniony w art. 5 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia nie jest już osiągnięty.

34. Sąd uznał wreszcie, w punkcie 88 zaskarżonego wyroku, że w drodze dokonanej wykładni art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Rada nie przypisała sobie żadnej nowej kompetencji, ponieważ „postanowiła o utrzymaniu spornych środków antydumpingowych przez dodatkowy okres roku dopiero po ustaleniu, zgodnie z jej obowiązkiem, że dumping nadal ma miejsce, że wygaśnięcie środków może sprzyjać kontynuacji tego dumpingu i szkody oraz że takie utrzymanie leży w interesie Wspólnoty”. Sąd dodał, że skutkiem tej wykładni nie było też uczynienie bezprzedmiotowym wymogu, zgodnie z którym istnienie szkody dla „przemysłu wspólnotowego” powinno być wykazane, aby cła antydumpingowe mogły zostać nałożone, ponieważ Rada prawidłowo zdefiniowała przemysł wspólnotowy dla celów określenia szkody.

35. W konsekwencji Sąd doszedł do wniosku, iż naruszenie art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie mogło w tym przypadku zostać stwierdzone.

36. W drugiej kolejności Sąd badał kwestię definicji przemysłu wspólnotowego do celów określenia szkody.

37. Sąd przypomniał najpierw, w pkt 91 zaskarżonego wyroku, że na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego środek antydumpingowy może być utrzymany dłużej niż przez okres pięciu lat, oznaczony przez ten przepis, tylko jeśli jego wygaśnięcie sprzyjałoby kontynuacji lub ponownemu pojawieniu się dumpingu oraz szkody, przy czym termin „szkoda” jest rozumiany, w zastosowaniu art. 3 ust. 1 tego samego rozporządzenia, jako znacząca szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu, groźba znaczącej szkody dla przemysłu wspólnotowego lub znaczące opóźnienie w tworzeniu przemysłu wspólnotowego.

38. Wyjaśnił on następnie, w pkt 92 zaskarżonego wyroku, że art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego definiuje przemysł wspólnotowy bądź jako „ogół wspólnotowych producentów produktów podobnych”, bądź „tych z nich, których zsumowane produkcje stanowią, w rozumieniu art. 5 ust. 4 [tego rozporządzenia] znaczącą część produkcji całej Wspólnoty tych produktów [podobnych]” oraz że instytucje Unii dysponują szerokim zakresem uznania w kwestii wyboru między dwoma członami alternatywy.

39. Sąd kontynuował, tłumacząc, w pkt 93 zaskarżonego wyroku, przyczyny, dla których jego zdaniem przemysł wspólnotowy w rozumieniu przyjętym w celu ustalenia szkody nie musi koniecznie składać się z tych samych producentów wspólnotowych, co producenci tworzący przemysł wspólnotowy, brani pod uwagę dla ustalenia czy początkowa skarga lub wnioski o przeprowadzenie przeglądu korzystają z poparcia wystarczającego zgodnie z art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Według niego, „po pierwsze, w drugim z tych przypadków przemysł wspólnotowy może z uwagi na treść ostatniego z wymienionych przepisów obejmować jedynie producentów wspólnotowych, którzy popierają wniosek lub wnioski o przegląd, podczas gdy w pierwszym przypadku może on obejmować ogół producentów wspólnotowych, niezależnie od tego, czy udzielili oni takiego poparcia. Po drugie, należy mieć na uwadze, że zdefiniowanie przemysłu wspólnotowego w celu ustalenia szkody jest zadaniem wykonywanym przez instytucje [Unii] po wszczęciu postępowania”.

40. W pkt 94 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że sytuacje przewidziane, w sposób wyraźny lub domniemany, w art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, zakładają z definicji, że próg 50% przewidziany w art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia nie jest już osiągnięty, z czego wywnioskował, że „odesłanie w [art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego] do art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia zasadniczo w odniesieniu do wyrażenia »znacząc[a] część produkcji [...] w całej Wspólnocie« może być rozumiane tylko jako odesłanie do minimalnego dwudziestopięcioprocentowego progu, a nie do progu pięćdziesięcioprocentowego”. Zdaniem Sądu „[r]ozwiązanie takie nasuwa się tym bardziej, że wymóg, zgodnie z którym przemysł wspólnotowy powinien stanowić znaczącą część całkowitej produkcji wspólnotowej, zmierza do zagwarantowania, iż łączna produkcja producentów włączonych do tego przemysłu będzie wystarczająco reprezentatywna. Tymczasem reprezentatywność ta zależy raczej od udziału produkcji owych producentów w łącznej produkcji wspólnotowej niż od stanowiska, jakie producenci, którzy nie zostali zaliczeni do przemysłu wspólnotowego na podstawie art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, zajęli wobec wniosku lub wniosku o przegląd”.

41. Sąd odnotował wreszcie, w pkt 95 zaskarżonego wyroku, że nie można było wymagać od instytucji Unii aby, sytuacji omówionej w punkcie 94 tego wyroku, określały przemysł wspólnotowy wyłącznie poprzez pierwszy człon alternatywy przewidzianej w art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, podczas gdy dysponują one szerokim zakresem uznania w kwestii wyboru między dwoma członami tej alternatywy.

42. W punkcie 96 zaskarżonego wyroku Sąd skonkludował, że Rada nie popełniła błędów co do prawa, wliczając Osram do definicji przemysłu wspólnotowego dla celów określenia szkody.

IV – W przedmiocie odwołania

43. Wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty na jego poparcie.

44. W ramach pierwszego zarzutu podnoszą, że Sąd popełnił błąd co do prawa utrzymując, przez wykładnię a fortiori art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, niezgodną zarówno z brzmieniem, jak i systematyką tego przepisu, że Komisja mogła kontynuować postępowanie nie tylko w przypadku wycofania skargi, lecz również w przypadku prostego zmniejszenia stopnia jej poparcia.

45. W ramach drugiego zarzutu wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd popełnił błąd co do prawa biorąc pod uwagę, dla definicji szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, że pojęcie „znaczącej części produkcji całej Wspólnoty” w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego powinno się pojmować jako odsyłające do minimalnego progu 25% tej produkcji, nie biorąc pod uwagę progu 50% również przewidzianego w tym przepisie.

A – W sprawie legitymacji czynnej wnoszących odwołanie

1. Argumenty stron

46. Rada, Osram i Komisja podnoszą niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności z tej racji, że sporne rozporządzenie nie dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie.

47. Na poparcie tego zarzutu niedopuszczalności Rada, która bez podniesienia formalnie zarzutu, wyraziła już przed Sądem wątpliwości co do legitymacji czynnej wnoszących odwołanie, twierdzi, że wnoszące odwołanie nie mogą powoływać się na wyrok *Timex/Rada i Komisja*¹⁵, ponieważ nie poparły żądania przeprowadzenia przeglądu obowiązujących środków antydumpingowych, i nie mogą również powoływać się na orzecznictwo wynikające z wyroku *Nachi Europe*¹⁶, jako że ich ceny sprzedaży nie były używane do obliczenia marginesu dumpingu. Rada uznaje, że Philips Lighting nie może także powoływać się na doktrynę wynikającą z wyroku *Extramet Industrie/Rada*¹⁷, ponieważ nie znajdowała się w sytuacji wystarczająco szczególnej, aby ją odróżnić w porównaniu z każdym innym podmiotem z racji pewnych cech, które byłyby jej właściwe.

48. Philips Lighting, która przypomina, że Sąd zdecydował, z racji ekonomii proceduralnej, zbadać bezpośrednio zasadność skargi bez uprzedniego rozstrzygnięcia o jej dopuszczalności, uważa, że zgodnie z art. 173 i 174 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiedź Rady na odwołanie może zawierać jedynie argumenty na rzecz uwzględnienia lub oddalenia odwołania, w związku z czym fragmenty tej odpowiedzi dotyczące dopuszczalności skargi nie powinny być przedmiotem analizy Trybunału. Utrzymuje ona, tytułem argumentu dodatkowego, że sporne rozporządzenie dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, jako że jest ona zarazem głównym importerem CFL-i w Unii i ważnym wytwórcą tych produktów we Wspólnocie. Dodaje ona, że rozporządzenie to uznaje negatywny wpływ ceł antydumpingowych na ich działalność.

15 — 264/82, EU:C:1985:119.

16 — C-239/99, EU:C:2001:101.

17 — C-358/89, EU:C:1991:214.

2. Moja ocena

49. Mam zamiar powrócić najpierw do kontroli sądowej, jaką Trybunał, jako sąd odwoławczy, jest w stanie wykonywać w kwestii dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności przed zbadaniem, bardziej precyzyjnie, kwestii legitymacji czynnej wnoszących odwołanie, przechodząc najpierw do określenia przepisu mającego zastosowanie *ratione temporis*, a następnie do wyjaśnienia, czy spełniają one warunki wymagane do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności.

a) Kontrola dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności dokonywana przez Trybunał

50. Zaskarżony wyrok ma tę cechę szczególną, że przestawia zwykłą kolejność badania sprawy, która nakazuje stwierdzenie dopuszczalności skargi przed badaniem jej zasadności. Mimo wątpliwości wyrażonych przez Radę, gdy chodzi o legitymację czynną skarżących, Sąd, inspirowany „troską o ekonomikę postępowania”¹⁸ wolał oddalić skargę o stwierdzenie nieważności co do istoty, bez rozstrzygnięcia w sprawie jej dopuszczalności.

51. Taka praktyka, zwyczajna w Sądzie¹⁹, wpisuje się w linię orzecznictwa Trybunału wynikającą zwłaszcza z wyroków Rada/Boehringer²⁰ i Francja/Komisja²¹, do których odwołuje się zaskarżony wyrok oraz powtórzonej w wyroku Cofradía de pescadores „San Pedro” de Bermeo i in./Rada²².

52. Wróćmy na chwilę do rozwiązań zastosowanych w tych orzeczeniach.

53. W wyroku Rada/Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2002:118), Trybunał, do którego wniesione zostało odwołanie sformułowane przez Radę przeciw wyrokowi Sądu, który nie zbadał zarzutu niedopuszczalności podniesionego przeciw skardze o stwierdzenie nieważności dyrektywy²³, przed odrzuceniem skargi jako niedopuszczalnej z tego względu, że nie była ona skierowana przeciwko żadnemu konkretnemu orzeczeniu, stwierdził, iż „[d]o Sądu należała ocena, co też on uczynił, czy zapewnienie prawidłowego przebiegu postępowania uzasadniało w danych okolicznościach oddalenie skargi co do istoty w tej sprawie bez orzekania w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Radę”²⁴.

54. W wyroku Francja/Komisja (C-233/02, EU:C:2004:173) Trybunał, któremu przedłożono skargę o stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej zawarcia umowy co do wytycznych, uznał, iż nie należy rozstrzygać o zarzucie niedopuszczalności opartym na stwierdzeniu braku aktu podlegającego zaskarżeniu, jeżeli żądania Republiki Francuskiej powinny być oddalone co do istoty.

55. Wreszcie w wyroku Cofradía de pescadores „San Pedro” de Bermeo i in./Rada (C-6/06 P, EU:C:2007:702) Trybunał oddalił, powtarzając formułę z wyroku Rada/Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2002:118), odwołanie wzajemne Rady, zmierzające do częściowego uchylecia wyroku Sądu, który oddalił skargę o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej bez badania zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez tę instytucję²⁵.

18 — Punkt 62 zaskarżonego wyroku.

19 — Zobacz w szczególności wyrok Mebrom/Komisja (T-216/05, EU:T:2007:148); postanowienie Charron Inox i Almet/Komisja i Rada (T-445/11 i T-88/12, EU:T:2013:4); wyroki Marchiani/Parlament (T-479/13, EU:T:2014:866) i Club Hotel Loutraki i in./Komisja (T-58/13, EU:T:2015:1), jak również postanowienie Istituto di vigilanza dell'urbe/Komisja (T-579/13, EU:T:2015:27).

20 — C-23/00 P, EU:C:2002:118.

21 — C-233/02, EU:C:2004:173.

22 — C-6/06 P, EU:C:2007:702.

23 — Jak wynika z pkt 37 wyroku Rada/Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2002:118) i z pkt 28 opinii rzecznika generalnego D. Ruiz-Jaraba Colomera w sprawie Rada/Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2001:511), podniesiony zarzut niedopuszczalności oparty był na braku legitymacji czynnej skarżących na podstawie art. 230 akapit czwarty WE.

24 — Punkt 52 ww. wyroku.

25 — Punkt 21 wyroku Cofradía de pescadores „San Pedro” de Bermeo i in./Rada (C-6/06 P, EU:C:2007:702).

56. W trosce o spójność orzecznictwa sądowego wydaje mi się konieczne skonfrontowanie tego rozwiązania z wyrażoną przez Trybunał zasadą, według której niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności, wynikająca z braku legitymacji czynnej skarżącego, stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, której istnienie może, a nawet powinno zostać podniesione z urzędu przez sąd Unii²⁶. Według sformułowania zawartego w wyroku *Stadtwerke Schwäbisch Hall i in./Komisja*²⁷ „Trybunał, do którego wniesione zostało odwołanie na mocy art. 56 statutu, jest zobowiązany wypowiedzieć się, w razie potrzeby z urzędu, w sprawie bezwzględnej przeszkody procesowej wynikającej z braku spełnienia warunku określonego w art. 230 akapit czwarty WE, zgodnie z którym skarżący może żądać stwierdzenia nieważności decyzji, której nie jest adresatem, tylko, jeśli dotyczy go ona bezpośrednio i indywidualnie”²⁸. Co więcej, w przypadku innych orzeczeń, Trybunał wyraźnie uznał zarzut niedopuszczalności skargi wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną przeciw decyzji, której nie jest ona adresatem za „bezwzględną przeszkodę procesową”, której istnienie sądy Unii są zobowiązane badać w każdej chwili, nawet z urzędu²⁹. Bezwzględne przeszkody procesowe nie są tymczasem zarzutami takimi jak pozostałe, należącymi do tej samej kategorii co zarzuty co do istoty. Z tego względu, jak wynika to z art. 150 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jak też z jego orzecznictwa, podlegają one, przeciwnie, szczególnemu reżimowi proceduralnemu, charakteryzującemu się w szczególności tym, że mogą być badane na każdym etapie postępowania, nawet z urzędu.

57. Te dwie równoległe linie orzecznictwa nie dają wrażenia doskonałej spójności w dobrze zbudowanym systemie orzeczniczym. Jak bowiem uzasadnić, że sąd Unii nakłada na siebie obowiązek podniesienia z urzędu, w tym w ramach odwołania, zarzutu niedopuszczalności opartego na braku legitymacji do wniesienia skargi o stwierdzenie niedopuszczalności i dopuszcza w tym samym czasie możliwość zwolnienia się od orzekania w sprawie takiego zarzutu, gdy zostanie on podniesiony przed nim przez stronę? Czy obowiązek, jaki spoczywa w szczególności na sądzie odwoławczym, weryfikowania za każdym razem legitymacji czynnej, jest do pogodzenia z możliwością niedokonywania tej weryfikacji, gdy skarga może być oddalona co do istoty?

58. Za zasadne uznaję przede wszystkim trzy argumenty przeciwko orzecznictwu upoważniającemu sąd Unii do zwolnienia się od badania zarzutu niedopuszczalności opartego na braku legitymacji czynnej, gdy okaże się, że skarga może zostać oddalona co do istoty.

59. Po pierwsze, rozwiązanie to nie wydaje mi się zgodne z naturą bezwzględnej przeszkody procesowej, jaką jest brak legitymacji czynnej. W odniesieniu do bezwzględnej przeszkody procesowej, o ile sąd Unii „może” orzec w każdej chwili i niekoniecznie *in limine litis*, o tyle „musi” on jednak dokonać w swoim orzeczeniu tego rozstrzygnięcia. Innymi słowy możliwość, jaką sąd ten dysponuje, dotyczy wyłącznie wyboru momentu, w którym zamierza spełnić swój obowiązek zweryfikowania z urzędu dopuszczalności skargi.

60. Po drugie sądzę, że orzecznictwo to nie jest zgodne z naturą i reżimem prawnym tej podstawy niedopuszczalności. Jeżeli skarga o stwierdzenie nieważności złożona przez osobę fizyczną lub prawną nie spełnia warunków dopuszczalności, Trybunał, biorąc pod uwagę ograniczenie jego kompetencji do orzekania o takich skargach, nie może badać zarzutów co do istoty podniesionych na jej poparcie.

26 — Zobacz wyrok *Włochy/Komisja* (C-298/00 P, EU:C:2004:240, pkt 35), jak również postanowienie *Cheminova i in./Komisja* [C-60/08 P(R), EU:C:2009:181, pkt 31].

27 — C-176/06 P, EU:C:2007:730.

28 — Punkt 18. Zobacz również podobnie postanowienia: *Complejo Agrícola/Komisja* (C-415/08 P, EU:C:2009:574, pkt 22); *Calebus/Komisja* (C-421/08 P, EU:C:2009:575, pkt 22). Zgodnie z tymi dwoma orzeczeniami zasada, zgodnie z którą badanie legitymacji czynnej skarżącego wnoszącego skargę o stwierdzenie nieważności stanowi „obowiązek” Trybunału jako sądu odwoławczego, wynika z innej zasady, zgodnie z którą warunek ustanowiony w art. 230 akapit czwarty WE stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, którą sądy Unii „mogą” badać w każdej chwili, również z urzędu (zob. pkt 21 wymienionych orzeczeń). Poza tym, że ta ostatnia zasada jest błędnie wywodzona z pkt 18 wyroku *Stadtwerke Schwäbisch Hall i in./Komisja* (C-176/06 P, EU:C:2007:730), w którym nie jest ona powołana, z porównania pkt 21 i 22 tych dwóch orzeczeń wynika niepewność co do tego, czy podniesienie istnienia bezwzględnej przeszkody procesowej wynikającej z braku legitymacji czynnej stanowi obowiązek sądu Unii, czy tylko uprawnienie.

29 — Zobacz wyrok *Stichting Woonlinie i in./Komisja* (C-133/12 P, EU:C:2014:105, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

Zgodnie z terminologią zastosowaną zarówno w art. 230 akapity drugi i trzeci WE, jak też w art. 263 akapity drugi i trzeci TFUE, nie jest on już „właściwy”, aby o nich orzekać. Niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności z powodu braku legitymacji czynnej skarżącego stanowi w konsekwencji przeszkodę w dalszym badaniu zasadności tej skargi.

61. Po trzecie mam wątpliwość, czy jest całkowicie zgodne z zapewnianiem prawidłowego przebiegu postępowania oraz z dobrą polityką orzeczniczą, odsyłanie na później odpowiedzi na pytania zasadnicze, co do których istnieje ryzyko pojawienia się ich w innych sprawach sądowych. Praktyka ta, naznaczona pragmatyzmem trudnym do pogodzenia ze ścisłym stosowaniem reguł prawa, wydaje mi się tym bardziej wątpliwa, że nie jest ograniczona do sytuacji, w których skarga jest oczywiście pozbawiona podstaw, podczas gdy jej niedopuszczalność nie uwydatnia się z taką samą oczywistością. Przeciwnie, zyskała ona zastosowanie generalne i bez ograniczeń, w tym także w przypadkach, gdy ocena zasadności skargi nastęrczała poważną trudność.

62. Niniejsza sprawa nasuwa okazję potwierdzenia lub, przeciwnie, odstąpienia od tego orzecznictwa, którego ponowne zbadanie nie jest bezużyteczne, biorąc pod uwagę, że wyroki Trybunału, w których wypowiedział się on na ten temat, są wcześniejsze od tych, które z jednej strony zobowiązują sąd Unii do wypowiedzenia się, w razie potrzeby z urzędu, w sprawie zarzutu niedopuszczalności skargi wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną przeciw decyzji, której nie jest ona adresatem, a z drugiej strony kwalifikują ten środek jako „bezwzględną przeszkodę procesową”.

63. Można brać pod uwagę trzy rozwiązania.

64. Najpierw, chociaż nie sądzę, aby to rozwiązanie było uzasadnione, nie możemy wykluczyć, że Trybunał rozważy potwierdzenie swego orzecznictwa, co zaprowadziłoby go do zbadania bezpośrednio zarzutów odwołania, bez zastanawiania się, w pierwszym rzędzie, nad kwestią dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez skarżące, co musiałby on rozstrzygnąć tylko jeśli zdecydowałby się nie przyjąć rozwiązania w postaci oddalenia skargi, jakie zaproponuję mu jako rozstrzygnięcie co do istoty.

65. Druga droga, którą sugeruję, polegałaby na pominięciu orzecznictwa lub co najmniej na uzależnieniu jego stosowania od stwierdzenia oczywiście bezzasadnego charakteru skargi o stwierdzenie nieważności, co prowadziłoby Trybunał, w niniejszej sprawie, do zbadania najpierw jej dopuszczalności.

66. Wreszcie trzecia droga polegałaby, bez orzekania o zasadności tego orzecznictwa, na niezastosowaniu go w niniejszej sprawie, zważywszy że daje ono sądowi Unii jedynie możliwość uchylecia się od orzekania w sprawie dopuszczalności skargi, gdy zamierza on ją oddalić, bez nakładania na niego takiego obowiązku.

67. Z powodów wskazanych wcześniej, preferuję drugą drogę, która prowadzi do postawienia z miejsca pytania o dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności i, w tym celu, do określenia przepisów mających zastosowanie *ratione temporis*.

b) Określenie przepisów mających zastosowanie *ratione temporis*

68. Przed zbadaniem konkretnie, czy skarżące miały legitymację, aby dochodzić stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia, nasuwa się jeszcze pytanie wstępne. Dotyczy ono tego, które z postanowień, art. 230 akapit czwarty WE czy art. 263 akapit czwarty TFUE, ma zastosowanie *ratione temporis*.

69. W ramach badania niniejszego odwołania pytanie to przybiera znaczenie praktyczne odwrotnie proporcjonalne do jego znaczenia teoretycznego.

70. Odpowiedź na to pytanie nie jest w istocie bynajmniej decydująca dla wyniku sporu, ponieważ uważam, z przyczyn, które przedstawię w dalszym ciągu, że sporne rozporządzenie dotyczy skarżących bezpośrednio i indywidualnie.

71. Posiada ona natomiast pewne znaczenie teoretyczne, ponieważ traktat z Lizbony, nie tylko nie ogranicza się do powtórzenia w sposób identyczny warunków dopuszczalności skarg o stwierdzenie nieważności przysługujących osobom fizycznym lub prawnym, lecz przeciwnie, warunki te uelastycznia, dodając w art. 263 akapit czwarty TFUE ostatnią część zdania, która otwiera skargę o stwierdzenie nieważności aktów regulacyjnych niewymagających środków wykonawczych, które dotyczą skarżącego bezpośrednio. W konsekwencji osoba fizyczna lub prawna niemająca legitymacji czynnej pod rządami art. 230 WE, mogłaby, teoretycznie, uzyskać taką legitymację na podstawie art. 263 TFUE.

72. Przed przedstawieniem mojego stanowiska w sprawie stosowalności *ratione temporis* tego ostatniego artykułu, muszę najpierw przypomnieć obecny stan orzecznictwa Sądu w tej kwestii.

73. Sąd rozstrzygnął pytanie, czy art. 263 akapit czwarty TFUE stosuje się do postępowań sądowych w toku w dniu 1 grudnia 2009 r. w postanowieniach *Norilsk Nickel Harjavalta i Umicore/Komisja*³⁰ jak również *Etimine i Etiproducts/Komisja*³¹.

74. W tych dwóch orzeczeniach, po przypomnieniu, że traktat z Lizbony nie przewiduje żadnego specyficznego postanowienia przejściowego, Sąd podnosi, że „z utrwalonego orzecznictwa wynika, po pierwsze, że zgodnie z sentencją *tempus regit actum* [...] kwestia dopuszczalności skargi powinna być rozstrzygnięta na podstawie przepisów obowiązujących w chwili jej wniesienia [...], a po drugie, że przesłanki dopuszczalności skargi ocenia się na chwilę wniesienia skargi, tj. moment jej złożenia [...], a konwalidacja możliwa jest tylko wtedy gdy nastąpi przed upływem terminu do wniesienia skargi”³².

75. Sąd dodaje, że „rozwiązanie przeciwne pociągnęłoby za sobą ryzyko arbitralności w działaniu wymiaru sprawiedliwości, ponieważ dopuszczalność skargi zależałaby wówczas od daty, niepewnej zresztą, ogłoszenia orzeczenia Sądu kończącego postępowanie w sprawie”³³ oraz że, zakładając nawet, że art. 263 akapit czwarty TFUE, w szczególności ostatni człon zdania, mógłby w omawianym przypadku przyznać skarżącemu legitymację procesową, której nie mają w świetle art. 230 akapit czwarty WE, legitymacja ta nie mogłaby zostać uwzględniona do celów oceny dopuszczalności niniejszej skargi, zważywszy, że termin do wniesienia skargi, zarówno w rozumieniu art. 230 akapit piąty WE, jak i art. 263 akapit szósty TFUE, upłynął już w dniu 1 grudnia 2009 r. będącym datą wejścia w życie art. 263 TFUE³⁴.

76. Sąd zwraca w końcu uwagę, że „[o]ceny tej nie podważa twierdzenie, że art. 263 TFUE należy do postanowień proceduralnych, w odniesieniu do których w orzecznictwie przyznano, iż w odróżnieniu od postanowień merytorycznych lub prawa materialnego, mają one co do zasady zastosowanie do wszystkich postępowań toczących się w momencie ich wejścia w życie [...]. Uznając bowiem nawet, że kwestie kompetencji sądu należą do dziedziny norm proceduralnych [...], stwierdzić należy, że [...] na potrzeby określenia, jakie postanowienia stosuje się do oceny dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przeciwko aktowi Unii, zastosowanie znaleźć powinna sentencja *tempus regit actum*”³⁵.

30 — T-532/08, EU:T:2010:353.

31 — T-539/08, EU:T:2010:354.

32 — Postanowienia *Norilsk Nickel Harjavalta i Umicore/Komisja* (T-532/08, EU:T:2010:353, pkt 69 i 70), jak również *Etimine i Etiproducts/Komisja* (T-539/08, EU:T:2010:354, pkt 75 i 76).

33 — *Ibidem* (odpowiednio pkt 71 i 77).

34 — *Ibidem* (odpowiednio pkt 72 i 78).

35 — *Ibidem* (odpowiednio pkt 73 i 79).

77. Należy potwierdzić, czy podważyć to orzecznictwo?

78. Propozycja jego spontanicznego potwierdzenia mogłaby się wydawać kusząca, ponieważ uzasadnienia wysunięte przez Sąd na poparcie rozwiązania, które przyjął, wydają się na pierwszy rzut oka przekonujące. Logiczne jest bowiem przyjęcie daty, w której skarga została wniesiona, dla oceny legitymacji skarżącego do działania przed sądami Unii. Cel w postaci uniknięcia ryzyka naruszenia równości w rozpatrywaniu skarg zależnie od szybkości działania sądu Unii też jest zasadny.

79. Widzę jednak co najmniej trzy argumenty przeciwne, które wydają się mieć nadrzędne znaczenie.

80. Pierwszy argument może być wyprowadzony z reguł tradycyjnych, które rządzą zastosowaniem prawa Unii w czasie. Wnioskowanie, według którego zasada *tempus regit actum* powinna przeważać nad niezwłocznym zastosowaniem norm proceduralnych, wydaje mi się, w istocie, spoczywać na przesadnym rozumieniu tej zasady, które nie jest, moim zdaniem, zgodne z zasadami mającymi zastosowanie w tej materii.

81. Rozwiązanie konfliktu norm w czasie podlega tradycyjnemu rozróżnieniu między regułami materialno-prawnymi a proceduralnymi.

82. Reguły prawa materialnego są zwykle interpretowane jako stosujące się niezwłocznie, co znaczy, że ich zadaniem jest normowanie sytuacji przyszłych, jak też skutków zarówno aktualnych³⁶, jak przyszłych³⁷ sytuacji istniejących, ale nie całkowicie ukształtowanych pod rządami dawnej regulacji. Aby zagwarantować przestrzeganie zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, zgodnie z którymi ustawodawstwo Unii powinno być jasne i przewidywalne dla jednostek, nie może ono mieć jednak zastosowania retroaktywnego, czy miałyby to skutki korzystne czy niekorzystne dla zainteresowanych. Zatem nowe reguły nie mogą stosować się do sytuacji „nabytych” przed ich wejściem w życie, o ile nie wynika jasno z ich brzmienia, celu lub systematyki, że taki skutek powinien być im przypisywany³⁸.

83. Normy proceduralne podlegają innemu reżimowi, charakteryzującemu się jeszcze bardziej ścisłym stosowaniem zasady natychmiastowego skutku nowych reguł. W ten sposób, według orzecznictwa wielokrotnie powtarzanego, reguły proceduralne są „zwykle” uważane za stosujące się do wszystkich sporów zawisłych w dacie, w której wchodzi w życie³⁹. W tym kontekście Trybunał dokonał dwóch istotnych uściśleń. Rozstrzygnął on najpierw, że kwestia jurysdykcji sądu należy do dziedziny reguł

36 — Zobacz podobnie w odniesieniu do stosowania przepisów dotyczących obywatelstwa Unii wyroki D’Hoop (C-224/98, EU:C:2002:432, pkt 25); Lassel (C-162/09, EU:C:2010:592, pkt 39); Runevič-Vardyn i Vardyn (C-391/09, EU:C:2011:291, pkt 55); a także Ziolkowski i Szeja (C-424/10 i C-425/10, EU:C:2011:866, pkt 58).

37 — Zobacz podobnie wyrok Westzucker (1/73, EU:C:1973:78), zgodnie z którym „zgodnie z powszechnie uznawaną zasadą przepisy zmieniające przepis prawa mają zastosowanie, z zastrzeżeniem wyjątków, do przyszłych skutków sytuacji powstałych pod rządami poprzednich przepisów” (pkt 5). O ile mi wiadomo, jest to pierwszy wyrok, w którym Trybunał uznał natychmiastową skuteczność za „powszechnie uznawaną zasadę”. Zobacz również, podobnie, wyroki Gemeinde Altrip i in. (C-72/12, EU:C:2013:712, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo), a także Balazs i Casa Județeană de Pensii Cluj (C-401/13 i C-432/13, EU:C:2015:26, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).

38 — Zobacz w szczególności, podobnie, wyroki Bureau national interprofessionnel du Cognac (C-4/10 i C-27/10, EU:C:2011:484, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo); Toshiba Corporation i in. (C-17/10, EU:C:2012:72, pkt 51); a także Kuso (C-614/11, EU:C:2013:544, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

39 — Zobacz wyroki Conserchimica (C-261/96, EU:C:1997:524, pkt 17); Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2006:162, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo); Dell’Orto (C-467/05, EU:C:2007:395, pkt 48); Komisja/Włochy (C-334/08, EU:C:2010:414, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo). Zobacz także na przykład wyrok Air Transport Association of America i in. (C-366/10, EU:C:2012:72, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo); Toshiba Corporation i in. (C-17/10, EU:C:2012:72, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo); Komisja/Hiszpania (C-610/10, EU:C:2012:781, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo), a także Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

proceduralnych⁴⁰. Następnie odrzucił stosowanie rozróżnienia między normami prawa materialnego a normami proceduralnymi, gdyż te ostatnie, zawarte w prawodawstwie Unii, stanowią nieodłączną całość z przepisami materialnymi i nie mogą być rozpatrywane oddzielnie, gdy chodzi o ich skutek w czasie⁴¹.

84. Należy zauważyć, iż orzecznictwo stosuje bardzo szeroko tę zasadę, nie potwierdzając różnicy między aktami proceduralnymi wcześniejszymi lub późniejszymi w stosunku do nowego prawa lub między normami rządzącymi działalnością stron a tymi, jak normy kompetencyjne, które rządzą działalnością sądu⁴².

85. Postanowienia art. 263 TFUE należy zaś rozpatrywać jako posiadające charakter proceduralny, ponieważ określają one osoby mające legitymację do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, nawet gdy ustanawiają warunki materialne, a nie warunki czysto formalne. Stąd zasada natychmiastowego skutku norm proceduralnych zakłada ich zastosowanie w postępowaniach sądowych będących w toku w chwili ich wejścia w życie.

86. Nawet przy założeniu, że zasada natychmiastowego skutku nowej normy nie pozwala na zastosowanie tej normy w odniesieniu do czynności procesowej, w tym wypadku wcześniejszego od dnia wejścia w życie owej normy wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, należy zauważyć, iż postanowienia art. 263 TFUE mają, poza ogólnym charakterem przepisów „procesowych”, jako że dotyczą one legitymacji do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, szczególną cechę przepisów kompetencyjnych, gdyż określają właściwość sądu Unii do rozpatrywania skarg o stwierdzenie nieważności wnoszonych przez osoby fizyczne lub prawne.

87. W tym względzie, jak to uprzednio podkreśliłem, sformułowanie art. 263 akapit drugi TFUE, który wymienia warunki, w jakich Trybunał „jest właściwy do orzekania w przedmiocie skarg”⁴³, i do których odsyła akapit czwarty tego artykułu, wydaje mi się wymowne. Z tego punktu widzenia zaś zasada *tempus regit actum* nie mogłaby uzasadniać braku zastosowania nowej normy, ponieważ tak długo jak spór nie został rozstrzygnięty wyrokiem, nie ma zakończonej czynności procesowej, w zakresie dotyczącym normy kompetencyjnej, lecz sytuacja w toku, która powinna podlegać nowej normie kompetencyjnej. W związku z tym Trybunał, który począwszy od dnia 1 grudnia 2009 r. stał się właściwy do orzekania w sprawie skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych przez osoby fizyczne lub prawne przeciwko aktom regulacyjnym, które dotyczą ich bezpośrednio i które nie wymagają środków wykonawczych, powinien móc orzekać od tej daty w sprawie takich skarg, w tym tych, które są przed nim zawisłe. Dodam, że wyrok Weryński⁴⁴ – mimo że wpisuje się w inny kontekst proceduralny – który zastosował do dotyczącego wykładni wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożonego przed wejściem w życie traktatu z Lizbony, nowe postanowienia znoszące wynikające uprzednio z art. 68 ust. 1 WE ograniczenie prawa do zwrócenia się do Trybunału⁴⁵, stanowi ilustrację skłonności Trybunału do niezwłocznego stosowania nowych postanowień regulujących jego właściwość.

88. Jest też drugi powód, w moich oczach nieodparty, przemawiający za stosowaniem art. 263 TFUE w postępowaniach sądowych w toku. Zasady zastosowania w czasie tego postanowienia powinny być określone w świetle jego celu, jakim jest przyznanie jednostkom środka prawnego koniecznego do zapewnienia im skutecznej ochrony sądowej, aby, jak przypomniał to Trybunał, nie były one zmuszone

40 — Wyrok Dell’Orto (C-467/05, EU:C:2007:395, pkt 49).

41 — Wyroki Meridionale Industria Salumi i in. (212/80 à 217/80, EU:C:1981:270, pkt 11) oraz Reichelt (113/81, EU:C:1982:206, pkt 13). Zobacz także wyrok Conserchimica (C-261/96, EU:C:1997:524, pkt 17) oraz, w kwestii skutków tego wyjątku, wyrok Molenbergnatie (C-201/04, EU:C:2006:136, pkt 31–34).

42 — Zobacz w kwestii tego doktrynalnego rozróżnienia, P. Roubier, *Le droit transitoire (conflits des lois dans le temps)*, 2e éd., Dalloz et Sirey, Paris, 1960, s. 545 i nast.

43 — Podkreślenie moje.

44 — C-283/09, EU:C:2011:85.

45 — Punkt 28.

do przekraczania prawa w celu uzyskania dostępu do sądu⁴⁶. Ponieważ przyznanie każdej jednostce prawa do zakwestionowania legalności każdego aktu zmieniającego jej sytuację prawną mieści się w wymogu skutecznej ochrony sądowej, potwierdzonym ponownie w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, i stanowi tym samym jedną z podstaw Unii zbudowanej na wartościach państwa prawa, jest moim zdaniem obowiązkiem sądu Unii natychmiastowe przerwanie sytuacji, która mogłaby doprowadzić do ograniczenia prawa podstawowego, jakim jest prawo do środka zaskarżenia i zastosowanie w tym celu do spraw w toku nowej normy.

89. Trzeci argument może być wyprowadzony z tego, że ani zasada pewności prawa, ani zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań nie sprzeciwiają się zastosowaniu art. 263 TFUE do spraw w toku w chwili jego wejścia w życie. Istotne jest w tym względzie wskazanie, że zastosowanie do spraw w toku nowego przepisu, który ma na celu wypełnić lukę w systemie ochrony sądowej w Unii, nie uderza w pewność prawa. System sądowej kontroli ważności aktów instytucji Unii ustanowiony w art. 263 i 264 TFUE ma charakter obiektywny, i ma na celu przede wszystkim przywrócić praworządności. Niezwłoczne zastosowanie do spraw w toku normy, która poluzowuje warunki dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności nie faworyzuje podmiotowych uprawnień jednej strony kosztem drugiej, jak mogłoby to czynić retroaktywne zastosowanie przepisu prawa materialnego. Tym bardziej nie narusza ona uzasadnionych oczekiwań podmiotów prawa, przeciwnie, umacnia ich ochronę, ułatwiając im dostęp sądu Unii.

90. Dodam, iż okoliczność, że choć nadana przez Trybunał ścisła wykładnia pojęcia aktu regulacyjnego⁴⁷, a zwłaszcza warunku odnoszącego się do braku środków wykonawczych⁴⁸, ograniczyła skutek poluzowania warunków bezpośredniego dostępu do sądu Unii, nie stanowi ona argumentu przemawiającego na korzyść rozwiązania przeciwnego, jako że nic nie uzasadnia, by utrata znaczenia materialnego tego przepisu zbiegała się z utratą jego znaczenia czasowego.

91. Z powyższych względów proponuję, by Trybunał orzekł, że art. 263 TFUE ma zastosowanie do niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności, której dopuszczalność należy w konsekwencji badać w świetle tego artykułu.

c) Legitymacja czynna skarżących

92. Artykuł 263 akapit czwarty TFUE przewiduje dwa przypadki, w których osoba fizyczna lub prawna może sformułować skargę przeciw decyzji, której nie jest adresatem. Po pierwsze, taką skargę można wnieść pod warunkiem, że akt dotyczy osoby bezpośrednio i indywidualnie. Po drugie, taka osoba może wnieść skargę na akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych, jeżeli dotyczy on jej bezpośrednio.

93. Należy zbadać najpierw dopuszczalność skargi w świetle pierwszej hipotezy. Ponieważ warunek stanowiący, że akt dotyczy bezpośrednio, nie był kwestionowany, należy od razu zbadać, czy został spełniony warunek, że akt dotyczy skarżących indywidualnie.

94. Z utrwalonego orzecznictwa, poczynając od wyroku Plaumann/Komisja⁴⁹, wynika, że podmioty inne, niż adresaci decyzji mogą zostać uznane za podmioty, których dotyczy ona indywidualnie, tylko jeśli decyzja wywiera na nie wpływ ze względu na pewne cechy, które są im właściwe, lub ze względu na sytuację, która wyodrębnia je spośród wszystkich innych osób i w ten sposób indywidualizuje je w sposób analogiczny do adresata⁵⁰.

46 — Zobacz wyrok Telefónica/Komisja (C-274/12 P, EU:C:2013:852, pkt 27).

47 — Zobacz wyrok Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada (C-583/11 P, EU:C:2013:625).

48 — Zobacz wyrok Telefónica/Komisja (C-274/12 P, EU:C:2013:852).

49 — 25/62, EU:C:1963:17.

50 — Strona 223. Zobacz ostatnio postanowienie Banco Bilbao Vizcaya Argentaria i Telefónica/Komisja (C-587/13 P i P, EU:C:2015:18, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

95. Gdy chodzi konkretnie o decyzje w dziedzinie środków antydumpingowych, Trybunał miał wielokrotnie okazję orzec, że regulacje ustanawiające cła antydumpingowe, jakkolwiek mają charakter normatywny, gdyż znajdują zastosowanie do większej liczby zainteresowanych podmiotów gospodarczych, mogą także mieć charakter indywidualny, polegający na tym, że mogą dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie niektórych z tych podmiotów⁵¹, które mają zatem legitymację do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności. Ustanawiając w ten sposób teorię „hybrydowego charakteru” tych aktów, orzecznictwo z reguły okazywało się stosunkowo przychylne uznaniu legitymacji czynnej zainteresowanych podmiotów.

96. Ewolucja ta ujawnia się w różnym zakresie wobec wszystkich zainteresowanych podmiotów, czy chodzi o producentów i eksporterów, importerów, niektórych dostawców lub producentów wspólnotowych.

97. Po pierwsze, biorąc pod uwagę, że cła antydumpingowe są ustanawiane w zależności od ustaleń wynikających z dochodzeń dotyczących cen produkcji i cen eksportowych konkretnych przedsiębiorstw, Trybunał uznał, że rozporządzenia ustanawiające cła antydumpingowe mają charakter dotyczących bezpośrednio i indywidualnie tych „przedsiębiorstw produkcyjnych i eksportujących”, którym przypisuje się praktyki dumpingu na podstawie danych dotyczących ich działalności handlowej, i które mogą w ten sposób udowodniać, że zostały zidentyfikowane w aktach Komisji lub Rady lub że dotyczy ich postępowanie przygotowawcze⁵².

98. Po drugie Trybunał orzekł również, iż ustalenia odnoszące się do praktyki dumpingowej dotyczą indywidualnie tych z „importerów” powiązanych z eksporterami państw trzecich, których produkty są dotknięte cłami antydumpingowymi, jeżeli cena eksportowa⁵³ lub same cła antydumpingowe⁵⁴ zostały obliczone zależnie od cen odsprzedaży towarów stosowanych na rynku Unii przez tych importerów. Natomiast odmówiono legitymacji czynnej niezależnemu importerowi z siedzibą na terytorium Unii, który nie był wymieniony w aktach Komisji lub Rady i którego rozporządzenie ustanawiające cła antydumpingowe dotyczyło tylko dlatego, że należał obiektywnie do jego zakresu zastosowania⁵⁵. Wyjątek od tego wyjątku został przewidziany przez wyrok *Extramet Industrie/Rada*⁵⁶, który przyznał legitymację czynną niezależnemu importerowi, który wykazał istnienie ogółu czynników składających się na szczególną sytuację wyodrębniającą go, w odniesieniu do danego środka, względem wszystkim innym podmiotów gospodarczych⁵⁷.

99. Po trzecie, w orzecznictwie uznano legitymację czynną tych spośród podmiotów gospodarczych, jak producent oryginalnego wyposażenia dostarczający, pod własną firmą, produkty producenta, którzy w ograniczonej liczbie i zidentyfikowani przez instytucje, mają, w zakresie ich stosunków handlowych z producentami odpowiednich produktów, cechy szczególne brane pod uwagę w ramach konstruowania wartości normalnej oraz obliczania ważonego marginesu dumpingu, na podstawie którego cło antydumpingowe zostało określone⁵⁸.

51 — Zobacz postanowienie *Gesamtverband der deutschen Textil- und Modeindustrie i in./Rada i in.* [C-3/11 P(I), EU:C:2011:665, pkt 13 i przytoczone tam orzecznictwo] oraz wyrok *Valimar* (C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).

52 — Zobacz wyrok *Valimar* (C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).

53 — *Ibidem* (pkt 32).

54 — Zobacz wyrok *Neotype Techmaslexport/Komisja i Rada* (C-305/86 i, EU:C:1990:295, pkt 19 i 20).

55 — Zobacz w szczególności podobnie wyrok *Allied Corporation i in./Komisja* (239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, pkt 15 i 16). Zobacz również w tej kwestii krytykę E. Van Ginderachter, „Recevabilité des recours en matière de dumping”, *Cahiers de droit européen*, 1987, nr 1 i 2, s. 623.

56 — C-358/89, EU:C:1991:214.

57 — Punkt 17.

58 — Wyrok *Neotype Techmaslexport/Komisja i Rada* (C-305/86 i C-160/87, EU:C:1990:295).

100. Po czwarte, sąd Unii uznał legitymację czynną „producenta wspólnotowego”, jeżeli rozporządzenie ustanawiające cła antydumpingowe jest oparte na indywidualnej sytuacji tego producenta, głównego producenta danego produktu w Unii. Aby dojść do tego ustalenia, Trybunał wziął pod uwagę, że zarzuty przedstawione przez wspomnianego producenta były u źródła skargi, która dała powód otwarcia procedury dochodzenia, że jego uwagi zostały wysłuchane w toku tej procedury, której przebieg pozostawał pod ich znacznym wpływem i że cło antydumpingowe zostało ustalone stosownie do konsekwencji, jakie stwierdzony dumping miał dla niego⁵⁹.

101. Według terminologii zapożyczony z prawa karnego, moglibyśmy powiedzieć, że orzecznictwo uznało ostatecznie legitymację czynną tak sprawców praktyk dumpingowych i niektórych ich współników, jak i ich ofiar, lecz pod zmiennymi warunkami, które czynią trudnym określenie zastosowanych kryteriów. Z wyjątkiem importerów i niektórych dostawców, dla których zostało opracowane kryterium, wątpliwe⁶⁰, polegające na uwzględnieniu ich danych ekonomicznych w określaniu elementów służących do obliczenia cła antydumpingowego, zasadnicze kryterium spoczywa na uczestnictwie skarżącego w procesie wydania aktu.

102. Moim zdaniem zastosowanie tego kryterium prowadzi do uznania, w niniejszym przypadku, że sporne rozporządzenie dotyczy skarżących z racji pewnych cech, które są im właściwe. Ponadto mogą się one powoływać na sytuację faktyczną, która je wyodrębnia w porównaniu do każdej osoby i z racji tego faktu indywidualizuje w sposób analogiczny do adresata.

103. Po pierwsze, sporne rozporządzenie nie dotyczy Philips Lighting tylko w zakresie jej podstawowej cechy, jako producenta wspólnotowego poszkodowanego przez praktyki dumpingowe, wchodzącego obiektywnie w obszar jego zastosowania. Ma ona bowiem również pewną cechę szczególną z proceduralnego punktu widzenia, ponieważ nie zaprzeczono, że w punktach 13 lit. g), pkt 47–49, pkt 98 i 99 motywów spornego rozporządzenia mowa o tym producencie, który został zidentyfikowany jako „producent wspólnotowy”, ani że współdziałał on w dochodzeniu. Co więcej, w ramach badania dokonanego w toku dochodzenia w świetle art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego Philips Lighting została wymieniona w roli „sprzeciwiającej się” żądaniu przeprowadzenia przeglądu. Może więc powoływać się nie tylko na udział w procedurze poprzedzającej przyjęcie środków antydumpingowych, lecz również na okoliczność, iż jej sprzeciw wobec przeglądu został wzięty pod uwagę przy określaniu stopnia poparcia dla tego żądania. Wyobraźmy sobie, że wspomniane żądanie było popierane od początku tylko przez odsetek producentów wspólnotowych niższy niż próg 50% wymagany przez art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i że Komisja zdecydowała mimo to wszcząć dochodzenie na podstawie tej skargi, nie dysponując ponadto wystarczającymi elementami dowodowymi, pozwalającymi jej, zgodnie z przepisami art. 5 ust. 6 tego rozporządzenia, na wszczęcie dochodzenia z urzędu. Czy producenci wspólnotowi współdziałający w dochodzeniu i wyrażający swój sprzeciw mogliby zostać pozbawieni możliwości dochodzenia stwierdzenia naruszenia prawa Unii pod pretekstem, że rozporządzenie wydane w wyniku takiego nieprawidłowego postępowania nie dotyczy ich indywidualnie? Moim zdaniem szczególny status przyznany w ten sposób Philips Lighting w postępowaniu spowodował ich indywidualizację na podobieństwo adresata decyzji.

104. Po drugie, sporne rozporządzenie uwzględnia szczególną sytuację faktyczną, która wyróżnia skarżących względem innych zainteresowanych podmiotów gospodarczych. Poza tym, że ich szczególna sytuacja ekonomiczna była przedmiotem badania, którego szczegółowe wyniki zostały zamieszczone w załączniku do spornego rozporządzenia, Rada, analizując interes w utrzymaniu środków antydumpingowych dla producentów wspólnotowych innych niż Osram, podniosła, w motywie 98 spornego rozporządzenia, że biorąc pod uwagę działalność importową producentów wspólnotowych, obowiązywanie ceł miało wpływ negatywny na ich działalność globalną oraz że poza

59 — Wyrok Timex/Rada i Komisja (264/82, EU:C:1985:119, pkt 14 i 15).

60 — Zobacz w szczególności krytykę pod adresem tego kryterium w: E. Van Ginderachter, op.cit.

wydatkami wynikającymi z ceł antydumpingowych związanych z importem, środki te uniemożliwiały tym fabrykantom optymalizację ich gamy produktów, portfela ich klientów, a w konsekwencji ich rentowności, dotykając w pełni również inwestycji, produkcji, badań rozwojowych oraz innych decyzji strategicznych. Następnie, w motywie 99 spornego rozporządzenia Rada przyjęła, że zważywszy na strategię zaopatrzenia Philips Lighting, ponowne nałożenie środków nie leżałoby w interesie tego producenta.

105. Należy wobec uznać skargę za dopuszczalną w zakresie, w jakim została wniesiona przez skarżące, jako że zostały one zidentyfikowane, w ich podwójnej roli producentów wspólnotowych i importerów, w aktach Rady i Komisji dotyczących ceł antydumpingowych, a postępowanie przygotowawcze dotyczyło ich i zostały wskazane w spornym rozporządzeniu jako sprzeciwiające się.

106. Skądinąd wydaje mi się słuszne, aby producenci wspólnotowi znajdujący się w sytuacji wspomnianych skarżących mogli oprotestować w szczególności fakt, że ich sytuacja nie została wzięta pod uwagę w celach określenia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

107. Ponieważ uznaję, że sporne rozporządzenie dotyczy Philips Lighting bezpośrednio i indywidualnie, nie jest konieczne badanie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności w świetle drugiej hipotezy zawartej w art. 263 akapit czwarty TFUE, według której osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę przeciw aktowi regulacyjnemu niewymagającemu środków wykonawczych, jeśli dotyczy on jej bezpośrednio.

B – W przedmiocie zasadności odwołania

1. W przedmiocie pierwszego zarzutu, dotyczącego błędnej wykładni art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

a) Argumentacja stron

108. Wnoszące odwołanie utrzymują w istocie, że Sąd oparł się na błędnej wykładni art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, przyjmując, że Komisja mogła kontynuować dochodzenie w sytuacji zmniejszenia poparcia dla skargi a nie w razie wycofania tej skargi.

109. Oceniają one, że ta wykładnia rozszerzająca nie może być prawidłowo oparta na wyroku *Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada*⁶¹, do którego odwołuje się Sąd w pkt 84 zaskarżonego wyroku, biorąc pod uwagę różnice między okolicznościami faktycznymi niniejszej sprawy a sprawy, która legła u podstaw tamtego wyroku, że nie znajduje ona też oparcia w brzmieniu ani w systematyce art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i że nie znajduje ona też oparcia w praktyce funkcjonowania instytucji Unii w ciągu ostatnich 25 lat.

110. Przypominając, że żądanie wszczęcia postępowania w sprawie przeglądu zostało początkowo poparte przez Osram i GE Hungary, które reprezentowały więcej niż 50% całkowitej produkcji wspólnotowej CFL-i, zanim GE Hungary nie poinformowała Komisji, gdy dochodzenie zostało wszczęte, że sprzeciwia się obowiązującym środkom antydumpingowym, Rada, popierana przez Osram i przez Komisję dowodzi, że skoro rozporządzenie podstawowe zawiera jasne reguły w zakresie wymagań co do zdolności do działania właśnie w momencie otwarcia dochodzenia, to znaczy, że

61 — T-249/06, EU:T:2009:62.

zdolność do działania gra rolę tylko na tym etapie, podczas gdy stopień poparcia w toku dochodzenia stanowi odrębną kwestię, co wypada umieścić w kontekście informacji, które przemysł wspólnotowy powinien zakomunikować Komisji, aby zwłaszcza pozwolić wypowiedzieć się o ewentualnie wyrządzonej szkodzie.

111. Według Rady rozumowanie a fortiori stosowane przez Sąd jest spójne, logiczne oraz zgodne ze zwykłymi metodami wykładni i znajduje poparcie we wcześniejszym orzecznictwie, poczynając od wyroku *Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada* (T-249/06, EU:T:2009:62), jak również *Gem-Year i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Rada* (T-172/09, EU:T:2012:532), z których wynika, że wymagania dotyczące zdolności do działania wyrażone w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego powinny być spełnione tylko w momencie wszczęcia dochodzenia, lecz niekoniecznie w jego toku. Zdaniem tej instytucji wnoszące odwołanie myślą kwestię pojęcia przemysłu wspólnotowego w celu weryfikowania zdolności do działania z kwestią zdefiniowania przemysłu wspólnotowego w celu określenia szkody.

112. Rada dodaje, że gdyby założyć, iż instytucje Unii, które dysponują szerokim zakresem uznania przy decydowaniu czy należy zakończyć postępowanie w następstwie wycofania skargi, w praktyce częściej zamykały dochodzenie po takim wycofaniu, niż zdecydowały o jego kontynuowaniu, nie można z tego wnioskować, że powinny także zamknąć dochodzenie, które doprowadziło do wydania spornego rozporządzenia z tego względu, że poparcie przemysłu wspólnotowego dla dochodzenia zmaleo.

b) Moja analiza

113. Pierwszy zarzut wymaga zastanowienia się nad trafnością rozumowania a fortiori, które Sąd rozwinął na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, uznając w pkt 85 i 86 zaskarżonego wyroku, że jeśli zgodnie z tym przepisem Komisja nie ma obowiązku zamknięcia dochodzenia lub przeglądu w przypadku wycofania skargi lub żądania przeprowadzenia przeglądu, tym bardziej powinno być tak samo w przypadku tylko zmniejszenia poziomu poparcia wymienionej skargi lub żądania.

114. Liczne argumenty prowadzą mnie do zaproponowania Trybunałowi przyjęcia rozwiązania podjętego przez Sąd.

115. Pierwszy wynika z wykładni literalnej. Z jednej strony z samego brzmienia art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego wynika, że wymóg dotyczący reprezentatywności skargi, która powinna być złożona przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, warunkuje tylko „otwarcie dochodzenia”, nie zaś „kontynuację postępowania”, jeśli już zostało one otwarte. Z drugiej strony, jak Sąd to słusznie podniósł w pkt 139 wyroku *Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada* (T-249/06, EU:T:2009:62) i 42 wyroku *Gem-Year i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Rada* (T-172/09, EU:T:2012:532), jak też w pkt 84 zaskarżonego wyroku, rozporządzenie podstawowe nie zawiera żadnego przepisu obligującego Komisję do zakończenia procedury antydumpingowej w toku, gdy poziom poparcia skargi spada poniżej minimalnego progu 25% produkcji wspólnotowej. Tak samo nie zawiera ono przepisu, który obligowałby Komisję do zamknięcia postępowania, gdy poziom poparcia skargi schodzi poniżej 50% części produkcji wspólnotowej, która wyraziła opinię w sprawie skargi. Teza, według której poziom reprezentatywności wymagany przez art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego powinien być utrzymany podczas całego czasu trwania dochodzenia, a nawet całego postępowania antydumpingowego, nie znajduje więc żadnego oparcia w treści tego rozporządzenia, które przeciwnie, nakłada jasno takie wymaganie tylko na moment złożenia skargi i wyłącznie na otwarcie dochodzenia.

116. Drugi argument spoczywa na interpretacji kontekstowej i celowościowej art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Przepis ten, który daje instytucjom Unii możliwość kontynuowania postępowania, gdy skarga zostaje wycofana po wszczęciu dochodzenia⁶², powinien, jak to czynią właśnie Rada i Komisja, zostać zestawiony z art. 5 ust. 6 tego samego rozporządzenia, który daje Komisji prawo inicjatywy pozwalającej jej, w szczególnych okolicznościach, wszcząć z urzędu dochodzenie, gdy jest ona w posiadaniu elementów dowodowych wystarczających do stwierdzenia istnienia dumpingu i szkody pozostającej z nim w związku przyczynowym. W tym samym duchu art. 11 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego upoważnia Komisję do procedowania z własnej inicjatywy w sprawie przeglądu wygasających środków antidumpingowych. Do tych przepisów proceduralnych, które dają Komisji margines uznania w zakresie stwierdzenia istnienia dumpingu oraz szkody, aby mogła zdecydować o wszczęciu lub kontynuowaniu dochodzenia wstępnego albo przeglądu, niezależnie od zachowania się lub bezczynności przemysłu wspólnotowego, dochodzą przepisy materialne, które następnie, po stwierdzeniu istnienia dumpingu oraz szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, przyznają nowy margines uznania instytucjom Unii w ramach przyjęcia środków antidumpingowych. W ten sposób, zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, wzięcie pod uwagę „wszystkich poszczególnych interesów jako całości”, wliczając w to również interesy użytkowników i konsumentów, pozwala instytucjom Unii nie podejmować środków antidumpingowych, nawet gdy zostało stwierdzone istnienie dumpingu oraz szkody z tego wynikającej dla przemysłu wspólnotowego. W końcu, jak Trybunał podniósł w wyroku Fediol/Komisja (191/82, EU:C:1983:259), Komisja dysponuje „bardzo szerokim zakresem uznania” w zakresie określania, zależnie od interesów Wspólnoty, środków, jakie należy ewentualnie powziąć w obliczu zaistniałej sytuacji⁶³.

117. Te poszczególne normy, zarówno proceduralne jak materialne, odzwierciedlają ideę, że działania antidumpingowe mają na celu ochronę nie tylko interesów prywatnych, to jest interesów grupowych producentów objętych postępowaniem towarów, lecz również interes ogólny Unii. O ile zwykłym sposobem wszczęcia dochodzenia jest złożenie skargi przez przemysł wspólnotowy, „prawo do złożenia skargi”⁶⁴ przyznane skarżącym nie oznacza, że mają oni również prawo zakończyć dochodzenie wycofując skargę lub poparcie dla niej. O ile gwarancje proceduralne ujmują w ramy działanie antidumpingowe, postępowanie w tej dziedzinie nie jest „własnością” producentów wspólnotowych lub niektórych z nich, którzy mogą je według swej woli zakończyć.

118. Trzeci argument natury praktycznej przemawia, moim zdaniem, na korzyść rozwiązania przyjętego przez Sąd. W trakcie postępowania antidumpingowego stanowisko skarżących i producentów wspólnotowych, wyrażających swe poparcie lub sprzeciw dla skargi, może ewoluować wielokrotnie, w różnych momentach i w przeciwnych kierunkach. Producent wspólnotowy, który poparł skargę, może wycofać swoje poparcie i nie wyrażać opinii lub stać się przeciwnikiem, podczas gdy inny, który był przeciwny, może zdecydować o poparciu skargi, przy czym te zmiany stanowisk nie muszą pozostawać w związku z wyrządzoną szkodą⁶⁵.

119. Całość tych argumentów prowadzi mnie do propozycji oddalenia pierwszego zarzutu, który uważam za nieuzasadniony.

62 — Zgodnie z art. 5 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, w razie wycofania skargi przed wszczęciem dochodzenia uznaje się ją za niebyłą.

63 — Punkt 26 ww. wyroku.

64 — Punkt 11 ww. wyroku.

65 — Zobacz P. Didier, „Le code anti-dumping du cycle de l'Uruguay: impact dans la Communauté”, *Cahiers de droit européen*, 1994, nr 3 i 4, s. 251, który zauważa, że poparcie lub sprzeciw może wynikać z różnorodnych przyczyn i że, na przykład, wielu producentów krajowych może popierać skargę, dopóki poparcie to „nie wymaga z ich strony żadnego wsparcia finansowego ani intelektualnego” (s. 291).

2. W przedmiocie drugiego zarzutu, dotyczącego błędnej wykładni art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego

a) Argumentacja stron

120. Wnoszące odwołanie utrzymują w istocie, że Sąd przyjął błędną wykładnię art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, kiedy zdefiniował przemysł wspólnotowy, ponieważ nie wziął pod uwagę drugiego łącznego kryterium określenia pojęcia znaczącej części produkcji, wymagającego, aby produkcja wspólnotowa popierająca żądanie reprezentowała co najmniej 50% producentów, którzy zajęli stanowisko wobec tego żądania. Podkreślając, że definicja przemysłu wspólnotowego stanowi jeden z głównych etapów mających pozwolić ocenić szkodę, uważają one, że rozwiązanie przyjęte przez Sąd jest sprzeczne tak z brzmieniem art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, jak i z praktyką stosowaną do dzisiaj przez instytucje Unii. Trybunał powinien, wskutek tego, uchylić zaskarżony wyrok i rozstrzygnąć ostatecznie spór, stwierdzając nieważność spornego rozporządzenia.

121. Rada, Osram i Komisja dowodzą, że wnoszące odwołanie mylą dwa odrębne zagadnienia odnoszące się, po pierwsze, do zdolności do działania w momencie wniesienia skargi lub żądania przeprowadzenia przeglądu, a drugie, do określenia szkody w toku postępowania. Tymczasem próg 50% przewidziany w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego mógłby być zastosowany tylko w sprawie zdolności do działania w momencie otwarcia dochodzenia. Zdaniem Rady i Komisji Sąd, w pkt 93 zaskarżonego wyroku, słusznie dokonał tego rozróżnienia, zgodnego z jego orzecnictwem i praktyką instytucji Unii i zasadnie wywnioskował, że dla określenia znaczącej części przemysłu wspólnotowego do celów oceny szkody, powinien być brany pod uwagę tylko minimalny próg 25%, który się odnosi do całej produkcji we Wspólnocie, nie zaś próg 50%, odpowiadający innemu wskaźnikowi – produkcji producentów wspólnotowych wyrażających opinię w sprawie skargi.

b) Moja analiza

122. Na podstawie art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, cło antydumpingowe może zostać nałożone na produkt dumpingowy, wyłącznie jeśli jego wprowadzenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę, przy czym termin „szkoda”, w świetle art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia oznacza znaczną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie znaczną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub znaczne opóźnienie powstawania takiego przemysłu.

123. Ponadto zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przez pojęcie przemysłu wspólnotowego, w szczególności do celów ustalenia istnienia szkody, rozumie się ogół producentów wspólnotowych produktów podobnych lub tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi w rozumieniu art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia znaczącą część całej produkcji wspólnotowej tych produktów. W ten sposób uznając, że przemysł wspólnotowy obejmuje, w zasadzie, ogół producentów produktów podobnych, wymienione rozporządzenie, biorąc pod uwagę trudność zidentyfikowania wszystkich producentów, w szczególności w sytuacji przemysłu wysoce rozdrobnionego, obejmującego bardzo wielką liczbę drobnych producentów, daje także możliwość brania w rachubę tylko części spośród nich, jeżeli stanowią oni „znaczącą część” produkcji wspólnotowej.

124. Wynika z tego, że współistnieją dwie opcje identyfikacji produkcji wspólnotowej, względem której będzie określona szkoda, jakkolwiek rozporządzenie podstawowe nie określa hierarchii między nimi.

125. Pojęcie znaczącej części stanowi więc pojęcie fundamentalne regulacji antydumpingowej. Biorąc bowiem pod uwagę, że rozporządzenie podstawowe pozwala sankcjonować dumping tylko pod warunkiem, że wyrządza on szkodę, możliwość oparcia się na „znaczącą część” ułatwia w każdym razie Komisji zadanie stwierdzenia istnienia szkody, pozwalając jej na oparcie analizy na sytuacji tylko części producentów wspólnotowych.

126. Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie definiuje pojęcia znaczącej części produkcji w całej Unii inaczej, niż przez odesłanie do art. 5 ust. 4 tego samego rozporządzenia. Znaczenie, jakie należy przypisać temu odesłaniu nie wydaje się jednak jasne.

127. O ile prawodawca Unii prawdopodobnie chciał przez to odesłanie stworzyć związek między progiem reprezentatywności skargi dla celów wszczęcia dochodzenia antydumpingowego i określenia produkcji krajowej właściwej dla określenia zaistnienia szkody, pozostaje faktem, że art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie ma za przedmiot definicji znaczącej części, która skądinąd nie jest tam nawet wspomniana.

128. Ponadto przepis ten determinuje domniemanie reprezentatywności skargi odwołując się do podwójnego kryterium. Podczas gdy odsetek 25% jest skalkulowany w stosunku do całej produkcji podobnego produktu, odsetek 50% jest skalkulowany w odniesieniu tylko do producentów, którzy wyrazili zdanie, przychylne lub nieprzychylne, w sprawie skargi. Jednakże z brzmienia art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego jasno wynika, że znacząca część powinna być określona wyłącznie w odniesieniu do „całkowitej produkcji wspólnotowej” podobnego produktu, bez brania w rachubę produkcji pochodzącej od części przemysłu wspólnotowego, która wyraziła swe poparcie lub sprzeciw wobec skargi.

129. Ostatecznie, brak definicji pojęcia znaczącej części w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i odesłanie w tym przepisie do podwójnego kryterium reprezentatywności, podczas gdy art. 4 ust. 1 tego samego rozporządzenia przewiduje jedno, pozbawia interpretację pojęcia „znacząca część” w rozumieniu art. 5 ust. 4⁶⁶, znaczenia oczywistego, a nawet wszelkiego znaczenia.

130. Wobec faktu, że wykładnia literalna art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie odpowiada w sposób jednoznaczny na postawione pytanie, należy interpretować te przepisy z jednej strony w świetle celów, jakim służą, jak również generalnej systematyki rozporządzenia podstawowego i, z drugiej strony, w zgodności z Porozumieniem o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie tariff celnych i handlu z 1994 r. (GATT)⁶⁶.

131. Po pierwsze, o ile rozporządzenie podstawowe zawiera tylko jedną definicję przemysłu wspólnotowego, pozostaje faktem, że art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego stanowią dwa przepisy niezależne jeden od drugiego, które się sytuują w dwóch różnych stadiach procedury antydumpingowej i podlegają odmiennej logice. Jak słusznie podkreślają Rada i Komisja, podczas gdy art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia dotyczy, w momencie wszczęcia dochodzenia, określenia progu reprezentatywności skargi celem zagwarantowania, że będzie ona poparta przez wystarczająco znaczną liczbę producentów wspólnotowych, art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia, w związku z jego art. 3 ust. 1, dotyczy, w toku dochodzenia, określenia szkody, którą powodują praktyki dumpingowe w przemyśle wspólnotowym. Te ostatnie przepisy odpowiadają innemu celowi, którym jest pozwolenie instytucjom Unii na analizowanie szkody wbrew trudnościom, a wręcz niemożliwości zgromadzenia obiektywnych elementów oceny dla całości producentów wspólnotowych, zwłaszcza gdy rynek produktów, o które chodzi, jest rynkiem bardzo rozproszonym, na którym działają liczni producenci.

132. Po drugie należy przypomnieć, że o ile według wielokrotnie powtarzanego orzecznictwa porozumienie ustanawiające WTO, jak też porozumienia zawarte w załącznikach 1, 2 i 3 do tego porozumienia nie figurują w zasadzie pośród norm, w świetle których Trybunał kontroluje legalność aktów instytucji Unii⁶⁷, o tyle według orzecznictwa również utrwalonego, pierwszeństwo umów międzynarodowych zawartych przez Unię wobec aktów prawa pochodnego nakazuje interpretować te

66 — Dz.U. L 336, s. 103, zwanym dalej „porozumieniem antydumpingowym”. Porozumienie to zostało zawarte w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 3) i zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336, s. 1).

67 — Wyrok LVP (C-306/13, EU:C:2014:2465, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

ostatnie, na ile to możliwe, w zgodzie z tymi umowami⁶⁸, w szczególności, gdy akty te mają na celu właśnie wdrożenie umowy międzynarodowej zawartej przez Unię⁶⁹. Wobec tego niezależnie od kwestii, czy okoliczności konkretnego przypadku odpowiadają jednej z dwóch hipotez wyrażonych przez Trybunał w wyrokach Fediol/Komisja (70/87, EU:C:1989:254) i Nakajima/Rada (C-69/89, EU:C:1991:186), w których do sądu Unii należy ocena ważności aktów Unii w świetle reguł WTO, zasada zgodnej interpretacji, nieodłącznie związana z prymatem umów międzynarodowych zawartych przez Unię wobec aktów prawa pochodnego, nakazuje brać pod uwagę interpretację porozumienia antydumpingowego w wykładni odpowiednich przepisów rozporządzenia podstawowego. Wynika z tego, że art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia, który, jak to właśnie stwierdziłem, można, z racji jego dwuznaczności, interpretować w różny sposób, powinien być interpretowany, w miarę możliwości, w kierunku zgodności z podobnymi przepisami art. 4.1 porozumienia antydumpingowego, który odwołuje się również do pojęcia znaczącej części dla zdefiniowania wyrażenia „przemysłu krajowego” w rozumieniu wymienionej umowy.

133. Z tego względu, raport Grupy specjalnej WTO z dnia 22 kwietnia 2003 r. zatytułowany „Argentyna – ostateczne cła antydumpingowe dotyczące mięsa drobiowego pochodzącego z Brazylii”⁷⁰ oraz raport Organu Apelacyjnego WTO z dnia 15 lipca 2011 r. zatytułowany „Wspólnoty Europejskie – ostateczne środki antydumpingowe dotyczące pewnych elementów mocujących z żelaza lub stali pochodzących z Chin”⁷¹, dają pozytywne wskazówki co do interpretacji pojęcia znaczącej części.

134. Grupa specjalna WTO w raporcie z dnia 22 kwietnia 2003 r. stwierdziła, że przez pojęcie znaczącej części w celu definicji przemysłu krajowego powinno się rozumieć część „ważną, poważną lub znakomitą” krajowej produkcji całkowitej i że art. 4.1 porozumienia antydumpingowego nie wymaga, by przemysł krajowy składał się z producentów krajowych reprezentujących ponad 50% całkowitej produkcji krajowej⁷². W sprawie, która jej była przedstawiona, Grupa specjalna WTO przyjęła, w konsekwencji, że przemysł krajowy został zdefiniowany jako złożony z producentów krajowych reprezentujących tylko 46% całkowitej produkcji krajowej⁷³.

135. Organ Apelacyjny WTO w raporcie z 15 lipca 2011 r., po stwierdzeniu, że art. 4.1 porozumienia antydumpingowego nie wskazuje konkretnej proporcji pozwalającej ocenić czy pewien odsetek stanowi „znaczącą część”⁷⁴, wskazał, że uwzględniając kontekst to wyrażenie powinno być interpretowane jako część „relatywnie wysoka” całkowitej produkcji krajowej, która „będzie odzwierciedlać zwykle szeroko całkowitą produkcję krajową”⁷⁵.

136. Następnie, nalegając na wagę dokładnego określenia szkody, Organ Apelacyjny WTO sprecyzował, że o ile odwołanie do pojęcia znaczącej części pozwala, w szczególności przy założeniu rynku rozdrobnionego między licznymi producentów, na przezwycięzenie trudności praktycznych w zakresie otrzymania informacji dotyczących całości produkcji, przyjmując w razie potrzeby część niższą niż ta, która jest normalnie przyjmowana na rynkach mniej rozdrobnionych, wypadało niemniej działać w ten sposób, aby definicja przemysłu krajowego „mogła dostarczyć licznym danym gwarantujących dokładną analizę szkody” i nie wprowadzała istotnego ryzyka asymetrii danych ekonomicznych i zniekształcenia w określeniu istnienia szkody⁷⁶.

68 — Zobacz wyroki Z. (C-363/12, EU:C:2014:159, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo), jak również Glatzel (C-356/12, EU:C:2014:350, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 — Zobacz wyrok Petrotub i Republica/Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

70 — WTO WT/DS241/R.

71 — WTO WT/DS397/AB/R.

72 — WT/DS241/R (pkt 7.341).

73 — Ibidem (pkt 7.344).

74 — Dokument WT/DS397/AB/R (pkt 411).

75 — Ibidem (pkt 412).

76 — Ibidem (pkt 413–416).

137. W końcu, rozpatrując argument Unii, zgodnie z którym należało wziąć pod uwagę przy definiowaniu znaczącej części w rozumieniu art. 4.1 porozumienia antydumpingowego, progi figurujące w art. 5.4 tego samego porozumienia i że w konsekwencji można było uznać, iż producenci reprezentujący 25% lub więcej produkcji krajowej mogą stanowić znaczącą część całkowitej produkcji, Organ Apelacyjny WTO stwierdził, że nie istniała „żadna podstawa w brzmieniu przepisów dla takiego twierdzenia” i że, nawet jeśli Unia twierdziła, że dyskusje na temat znaczącej części i reprezentatywności prowadzone były równoległe do negocjacji, to nie zmieniało faktu, że żadna zgoda nie została osiągnięta co do określenia konkretnej proporcji pozwalającej określić co, in abstracto, stanowi „znaczącą część”. Zdaniem tego organu art. 4.1 i 5.4 porozumienia antydumpingowego dotyczą różnych aspektów postępowania antydumpingowego, ponieważ pierwszy z nich definiuje przemysł krajowy właściwy dla celów określenia istnienia szkody, podczas gdy drugi ustala, niezależnie od tego jak przemysł krajowy powinien być definiowany, minimalny próg poparcia dla żądania wszczęcia dochodzenia⁷⁷.

138. Ostatecznie, Organ Apelacyjny WTO, chociaż wziął pod uwagę naturę rozdrobnionego rynku, stwierdził w tym sporze, że próg 27% przyjęty przez Komisję w „[n]astępstwie zastosowania punktu orientacyjnego [25%] bez żadnego związku z poprawną interpretacją wyrażenia »znacząca część«, stanowi odsetek zbyt słaby, aby reprezentować taką część”⁷⁸.

139. Z powyższej analizy wynika, że tylko jedna wykładnia pojęcia znaczącej części jest możliwa. Należy uznać, że pojęcie znaczącej części powinno być rozumiane jako oznaczające część wystarczająco poważną produkcji wspólnotowej, aby ją relatywnie wiernie, żeby tak rzec, reprezentować. Innymi słowy, powiązanie brzmienia art. 4 ust. 1 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, które Komisja określiła zresztą w toku rozprawy jako „niefortunne”, jest sprzeczne zarówno z duchem i logiką, jak i z celami regulacji antydumpingowej Unii interpretowanej w świetle porozumienia antydumpingowego, i konsekwencji musi zostać uznane za pozbawione wszelkiego znaczenia normatywnego.

140. Przyjęcie, jak to orzekł Sąd, że część znacząca mogłaby być równa tylko czwartej części całej produkcji wspólnotowej, byłoby otwarciem możliwości prawdziwego wypaczenia wymagań regulacji antydumpingowej, pozwalającego na przyjęcie środków na korzyść tylko mniejszości przemysłu wspólnotowego, nawet gdyby trzy czwarte tego przemysłu nie poniosło szkody.

141. Jednakże należy podnieść, że wnoszące odwołanie nie zarzucają Sądowi zastosowania owego progu 25%. Zarzucają mu one wyłącznie niezastosowanie kumulatywnie tego progu oraz progu 50% przewidzianego w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

142. Uznanie zaś, że odesłanie w art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego do art. 5 ust. 4 tego samego rozporządzenia, oznacza bezwarunkowy wymóg kumulatywnego zastosowania dwóch progów wymienionych w art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia dla określenia reprezentatywności skargi, wydaje mi się błędną wykładnią art. 4 ust. 1 tego samego rozporządzenia, które wskazuje, że znacząca część powinna być określona przez stosunek do „całkowitej produkcji wspólnotowej”, nie zaś do części produkcji krajowej, która wyraziła swoje zdanie w sprawie skargi.

143. Uważam zatem, że drugi zarzut odwołania, w którym zarzuca się zaskarżonemu wyrokowi wyłącznie brak kumulatywnego zastosowania dwóch progów z art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, jest nieuzasadniony.

77 — Ibidem (pkt 417 i 418).

78 — Ibidem (pkt 425).

144. Odwołanie może więc zostać oddalone bez konieczności badania kwestii, czy instytucje Unii popełniły oczywisty błąd w ocenie, uznając, że analiza dalszego występowania lub ponownego wystąpienia szkody mogła być dokonana na podstawie danych jedynego producenta, reprezentującego 48% całkowitej produkcji wspólnotowej.

145. Ograniczę się do spostrzeżenia, że w bardzo szczególnej konfiguracji rynku, o który chodzi, podzielonego między czterech producentów wspólnotowych, mających, równoległe do działalności produkcyjnej w Unii, działalność importową, nie wydaje mi się sprzeczne z logiką uregulowań antydumpingowych, że instytucje Unii brały pod uwagę szkodę spowodowaną temu z producentów Unii, który produkował w Unii najwięcej i importował najmniej w stosunku do sprzedaży, którą realizował.

146. Z powyższych względów uważam, że drugi zarzut należy oddalić.

V – Wnioski

147. Ze względu na powyższe rozważania, proponuję, by Trybunał orzekł, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Philips Lighting Poland SA i Philips Lighting BV zostają obciążone kosztami postępowania.